

† BENEDIKT XVI. Joseph Ratzinger

Na zadnji dan leta 2022 je v Vatikanu umrl zaslužni papež Benedikt XVI. Kot papež je vodil Cerkev od izvolitve 19. aprila 2005 do 28. februarja 2013, ko se je zaradi starosti in oslabeledoti službi odpovedal. Poslednja leta je preživel v samostanu Mati Cerkve v Vatikanu, kjer je tudi umrl.

Njegov pogreb je bil 5. januarja 2023. Pogrebno mašo je na Trgu sv. Petra vodil njegov naslednik Frančišek, ki se je poslovil od njega z naslednjo homilijo:

»Oče, v tvoje roke izročam svojega duha« (Lk 23,46). To so zadnje besede, ki jih je Gospod izrekel na križu; njegov zadnji dih - bi rekli -, ki je zmožil potrditi to, kar je zaznamovalo vse njegovo življenje: nenehno izročanje v Očetove roke. Roke odpuščanja in sočutja, ozdravljanja in usmiljenja, roke maziljenja in blagoslavljanja, ki so ga potisnile, da se je izročil tudi v roke svojih bratov. Gospod, ki je bil odprt za posamezne zgodovine, ki jih je srečeval vzdolž svoje poti, se je pustil klesati Božji volji, tako da je na svoje rame naložil vse posledice in težave evangelija, tako da je videl svoje roke ranjene od ljubezni: »Poglej moje roke«, je rekel Tomažu (Jn 20,24). In to govori vsem nam: »Poglej moje roke«. Ranjene roke, ki prihajajo naproti in se ne nehajo darovati, da bi spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas, in da bi verovali vanjo (prim. 1 Jn 4,16).

»Oče, v tvoje roke izročam svojega duha,« je vabilo in življenjski načrt, ki navdihuje in hoče kakor lončar oblikovati (prim. Iz 29,16) srce pastirja, dokler ne bodo v njem utripala ista čutenja kot v Kristusu Jezusu (prim. Flp 2,5).

Hvaležna predanost služenja Gospodu in njegovemu ljudstvu, ki se poraja iz sprejemanja povsem zastonskega daru. »Ti mi pripadaš ... ti jim pripadaš,« šepeta Gospod, »ti si v varstvu mojih rok, v varstvu mojega srca. Ostani v jamici mojih rok in daj mi svoje.« To je Božja ponižnost in bližina, ki se je sposobna položiti v krhke roke svojih učencev, da bi nahranili njegovo ljudstvo in skupaj z njim rekli: »Vzemite in jejte, vzemite in pijte, to je moje telo, ki se daje za vas« (prim. Lk 22,19). Popolna synkatabasis Boga.

Molitvena predanost, ki se oblikuje in tiho plemeniti med križišči in protislovji, s katerimi se mora pastir soočiti (prim. 1 Pt 1,6-7), in zaupnim vabilom, naj pase čredo (prim. Jn 21,17). Kakor Učitelj tudi on nosi na ramenih za svoje ljudstvo utrujenost priprošnje in obrabljenost maziljenja, zlasti tam, kjer se mora dobrota

boriti in bratje vidijo, kako je njihovo dostojanstvo ogroženo (prim. Heb 5,7-9). V tem srečanju priprošnje Gospod počasi izoblikuje krotkost, ki je sposobna razumeti, sprejeti, upati in izzivati onkraj nerazumevanja, ki ga to lahko prebudi. Nevidna in neizrekljiva rodovitnost, ki se poraja iz vedenja, v čigave roke je položeno zaupanje (prim. 2 Tim 1,12). Molitveno in častilno zaupanje, sposobno razlagati dejanja pastirja in priličiti njegovo srce in njegove odločitve Božjemu času (prim. Jn 21,18): »Pasti pomeni ljubiti in ljubiti pomeni biti pripravljen tudi trpeti. Ljubiti pomeni dati ovcam resnično dobroto, hrano Božje resnice, Božje besede, hrano njegove navzočnosti.«

Predanost, ki jo podpira tolažba Duha, ki vedno hodi pred njim v poslanstvu: v strastnem iskanju, da bi posređoval lepoto in veselje evangelija (prim. Ap. spodb. *Gaudete et exultate* 57), v rodovitnem pričevanju tistih, ki ostajajo kakor Marija na mnogo načinov ob vznožju križa, v tistem bolečem, a trdnem miru, ki ne napada niti si ničesar ne podreja; in v vztrajnem, a potrpežljivem upanju, da bo Gospod izpolnil svojo obljubo, kakor je obljubil našim očetom in njihovemu potomstvu vekomaj (prim. Lk 1,54-55).

Tudi mi, ki se tesno oklepamo zadnjih Gospodovih besed in pričevanja, ki je zaznamovalo njegovo življenje, hočemo kot cerkvena skupnost slediti njegovim stopinjam in izročiti svojega brata v Očetove roke. Naj njegove roke usmiljenja najdejo njegovo svetilko prižgano z oljem evangelija, ki ga je sejal in o njem pričeval vse svoje življenje (prim. Mt 25,6-7).

Sv. Gregorij Veliki, ki je na koncu *Pastoralnega vodila* vabil in spodbujal v to duhovno družbo, je takole rekel: »Sredi neviht mojega življenja mi daje uteho zaupanje, da me boš ti zadržal nad vodo na rešilni deski tvojih molitev. Ko me teža lastne krivde vleče navzdol, naj me dviga roka tvojega zasluženja.« Tega se zaveda pastir, ki ne more sam nositi tega, česar v resnici ne bi mogel prenašati sam, in se zato zna prepustiti molitvi in skrbi ljudstva, ki mu je bilo zaupano. In prav Božje verno ljudstvo, ki se je zbralo, spremlja in izroča življenje njega, ki je bil njegov pastir. Kakor žene iz evangelija pri grobu smo tukaj z dišavami hvaležnosti in mazili upanja, da mu še enkrat dokažemo ljubezen, ki se ne izgubi; to hočemo storiti z istim maziljenjem, modrostjo, tankočutnostjo in predanostjo, s katerimi nas je znal obdarovati vsa ta leta. Skupaj hočemo reči: »Oče, v tvoje roke izročamo njegovega duha.«

Benedikt, zvesti Ženinov prijatelj, naj bo tvoje veselje popolno, ko boš dokončno in

za vedno poslušal njegov glas!